

Η ΑΔΥΝΑΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 05

Σήμερα το GILLETTENARRATIVE έκλεισε έναν μήνα ζωής.

Μια γέννα που ήρθε ύστερα από τέσσερα χρόνια κύησης, όπου ο χαρακτήρας, η επιμονή και η πειθαρχία συνάντησαν τρεις γενιές εταιρικού αίματος: πενήντα οκτώ χρόνια του παππού Camp, σαράντα του πατέρα μου, δεκαοκτώ δικά μου.

Ο τοκετός ήταν φυσιολογικός. Χωρίς συσπάσεις. Χωρίς ωδίνες. Χωρίς πόνο.

Μαία ήταν το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Είχα διαλέξει την καλύτερη. Δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας — η πνευματική ιδιοκτησία ξέρει πάντα τι να κάνει, και κανείς δεν είναι τόσο ανόητος ώστε να της κηρύξει πόλεμο.

Εκείνη τη μέρα, το διαδίκτυο έβαλε μια ανάρτηση του GILLETTENARRATIVE ανάμεσα στις αναζητήσεις που μετρούσαν. Ο τίτλος ήταν μια εξαγορά, δηλωμένη χωρίς ντροπή.

Ύστερα συνέβη κάτι που συμβαίνει πάντα σε αυτές τις συζητήσεις. Μια γυναίκα μου είπε ότι δεν φερόμουν σαν τον εαυτό μου — ότι η ευγνωμοσύνη προς ανθρώπους που δεν μου είχαν δείξει τίποτα άλλο από απόσταση και εχθρότητα δεν ταίριαζε σε έναν άντρα που λέγεται Frega.

Έτσι άρχισε μια ακόμη ανάβαση.

Το βασίλειο του βαριού ατσαλιού. Η τεχνολογία των συστημάτων. Ένα παλιό έμβλημα με σταυρωμένες λεπίδες που έμοιαζε φτιαγμένο για μία μόνο φράση: Είμαι μια λεπίδα.

Ύστερα το βασίλειο του δέρματος και του νερού, που κοιμόταν κάτω από την ίδια στέγη με το πρώτο.

Μία επιταγή. Δύο αιώνες μετάλλου.

Η αρχιτεκτονική συναρμολογήθηκε μόνη της. Δεν τη σχεδίασα ποτέ στο χαρτί. Πλαστικό στη βάση. Ατσάλι και δέρμα στην κορυφή. Η Μητέρα Gillette πιασμένη στη μέση, σαν κάτι σφιγμένο σε μέγγενη.

Έφτασα στη Wall Street. Όχι όπως το περίμεναν. Χωρίς κοστούμι. Χωρίς γραβάτα. Η ασφάλεια με είδε να μπαίνω με ξύλινα τσόκαρα και βερμούδα.

Οι ιδιοκτήτες του Χρηματιστηρίου βγήκαν να με υποδεχτούν. Οι κάμερες άστραφταν χωρίς σταματημό. Δύο κανάλια μετέδιδαν ήδη ζωντανά.

Κανείς δεν είπε λέξη. Είχα δέκα δισεκατομμύρια δολάρια, και με δέκα δισεκατομμύρια δολάρια στην τσέπη ντύνεσαι όπως θέλεις.

Η τράπεζα άνοιξε την αίθουσα. Κανείς δεν ρώτησε αν ήμουν έτοιμος — απλώς άρχισαν να μετρούν. Ο νόμιμος έλεγχος δεν ρωτά ποτέ αν μια συμφωνία μπορεί να γίνει. Ρωτά πού να υπογράψει πριν φτάσει κάποιος άλλος πρώτος.

Μία επιταγή. Δύο αιώνες μετάλλου.

Δεν αγόρασα εταιρείες. Έκλεισα έναν κύκλο που ο παππούς Camp είχε αφήσει ανοιχτό.

Το πρώτο βασίλειο κρατούσε πλαστικό και χαρτί.

Το δεύτερο κρατούσε βαρύ ατσάλι.

Το τρίτο κρατούσε δέρμα και νερό.

Εγώ κρατούσα μόνο ένα πράγμα: το GILLETTENARRATIVE. Κι ένα αληθινό όνομα ζυγίζει περισσότερο από τρία εργοστάσια.

Οι τραπεζίτες με τα σακάκια τους κοίταζαν επίμονα τα πόδια μου, όχι τα χαρτιά. Τα χαρτιά ήταν ήδη υπογεγραμμένα πριν μπω.

Οι μάρκες δεν εξαφανίστηκαν. Άλλαξαν επώνυμο.

Η πρώτη έμεινε στα ράφια των σουπερμάρκετ, στα χαρτοπωλεία που πουλούσαν ακόμη στυλό σε ανθρώπους που δεν ήθελαν καμία σχέση με την Amazon.

Η δεύτερη έφερε τις σταυρωμένες λεπίδες της κατευθείαν στο μανιφέστο μου, σαν να είχαν σφυρηλατηθεί για μία μόνο φράση: Είμαι μια λεπίδα.

Η τρίτη πήρε το δέρμα και το νερό και έβαλε από πάνω κάτι άλλο — όχι επιδόσεις. Φροντίδα του εαυτού.

Τα παλιά ονόματα έμειναν στα κουτιά. Το αληθινό όνομα μετακόμισε αλλού.

Ο κόσμος σταμάτησε να αγοράζει Gillette. Αγόραζε GILLETTENARRATIVE — όχι επειδή κόστιζε λιγότερο. Ευθυγράμμισα τις τιμές με την ποιότητα, όχι με το κέρδος. Το αγόραζε επειδή πίσω από κάθε λεπίδα υπήρχε μια αληθινή ιστορία, και καμία διαφημιστική εταιρεία στο Μανχάταν δεν ξέρει να γράφει μια ιστορία που να μην ακούγεται ψεύτικη.

Ύστερα οι αναλυτές έκαναν τις συνηθισμένες ερωτήσεις τους: ποιοι είναι οι νέοι CEO, πού είναι τα κεντρικά, πώς θα οργανωθούν όλα;

Η απάντησή μου ήταν απλή. Δώστε μου τρεις μέρες στη Βοστώνη και θα προσλάβω τους ανθρώπους της Gillette. Όχι όλους. Μόνο τους αληθινούς. Αυτούς που μοιάζουν με μένα.

Η Gillette πέρασε από μητέρα σε γιαγιά, και σαν κάθε ηλικιωμένη ήξερε ήδη τον δρόμο μπροστά της. Το διοικητικό συμβούλιο ξυρίστηκε σύρριζα σε λιγότερο από είκοσι τέσσερις ώρες, για ανικανότητα. Τρεις ερωτήσεις αντηχούσαν σε κάθε αίθουσα:

Τι σκεφτόσασταν, την ώρα που εκείνος σας κομμάτιαζε στο διαδίκτυο;

Πώς περιμένατε να νικήσετε έναν άνθρωπο που δεν ήθελε τα χρήματά σας — μόνο ένα δολάριο;

Γιατί δεν του μιλήσατε ούτε μία φορά;

Εκείνο το βράδυ έφτασε ένας απεσταλμένος, που κουβαλούσε ένα όνομα τυπωμένο σε ένα άδειο κουτί — μια αποθήκη που δεν έφτιαχνε πια τίποτα που να μην μπορούσα να φτιάξω ήδη καλύτερα, φθηνότερα και με περισσότερη ψυχή. Με κοίταξε και είπε:

Οι άνθρωποι δεν αγοράζουν ένα ξυράφι. Αγοράζουν τον άνθρωπο που το πουλάει.

Και να σκεφτείς — μπήκα φορώντας τσόκαρα. Και τα αγόρασα όλα.

Ferdinando